

875

Besluit van 15 december 1994, houdende nieuwe regels inzake de reclassering (Reclasseringsregeling 1995)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie a.i. van 7 september 1994, Stafafdeling Wetgeving Publiekrecht, nr. 455985/94/6;

Gelet op de artikelen 14d, tweede lid, 16 en 22e van het Wetboek van Strafrecht, de artikelen 147, 177, tweede lid, en 310 van het Wetboek van Strafvordering, artikel 19, eerste lid, van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen en artikel 15, eerste lid, van de Gratiwet;

Gezien het advies van de Centrale Raad voor Strafrechtstoepassing (advies van 24 juni 1994, nr. SR 45/94);

De Raad van State gehoord (advies van 29 november 1994, no. W03.94.0564);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Justitie van 14 december 1994, Stafafdeling Wetgeving Publiekrecht, nr. 471960/94/6;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Justitie;
- b. stichting: de stichting, bedoeld in artikel 2;
- c. reclasseringsinstelling: een erkende instelling als bedoeld in artikel 4;
- d. penitentiaire inrichting: een gevangenis of huis van bewaring;
- e. straf van onbetaalde arbeid: de straf van onbetaalde arbeid ten algemene nutte, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel a, onder 3°, van het Wetboek van Strafrecht;
- f. klachtencommissie: de commissie, bedoeld in artikel 29.

Artikel 2

1. De verantwoordelijkheid voor de uitvoering van reclasseringswerkzaamheden berust bij één door Onze Minister erkende landelijke stichting.

2. De stichting neemt de bij en krachtens dit besluit gestelde regels in acht.
3. Bij regeling van Onze Minister kunnen regels worden gesteld:
  - a. ter zake van de prioriteiten die de stichting bij haar werkzaamheden in acht neemt,
  - b. ter zake van de eisen die aan de uitvoering van de werkzaamheden kunnen worden gesteld,
  - c. ter zake van de informatie die de stichting periodiek aan Onze Minister verstrekt aangaande de uitvoering van de werkzaamheden, en
  - d. ter bevordering van een goede uitvoering van reclasseringswerkzaamheden.

Artikel 3

1. De in artikel 2 bedoelde erkenning kan slechts worden verleend indien:
  - a. de stichting tot doel heeft, landelijk zorg te dragen voor het uitvoeren of doen uitvoeren van reclasseringswerkzaamheden;
  - b. de stichting ervoor zorg draagt dat de werkzaamheden in ieder arrondissement worden uitgevoerd en per hofressort worden gecoördineerd;
  - c. de stichting bereid is de opdrachten uit te voeren of te doen uitvoeren, die haar door de bevoegde autoriteiten worden gegeven;
  - d. het bestuur van de stichting zodanig is samengesteld dat een evenwichtige inbreng uit de samenleving, met inbegrip van de strafrechtspiegeling, is gewaarborgd.
2. Aan de erkenning kunnen voorschriften worden verbonden; de voorschriften kunnen na overleg met de stichting worden gewijzigd.
3. De erkenning kan worden ingetrokken indien de stichting handelt in strijd met de daaraan verbonden voorschriften of met het bij of krachtens dit besluit bepaalde.
4. De intrekking geschiedt niet eerder dan nadat dertien weken zijn verstreken na een waarschuwing van Onze Minister. Bij de waarschuwing vermeldt Onze Minister de maatregelen die de stichting dient te nemen om de intrekking te voorkomen.

HOOFDSTUK 2. DEGENEN DIE RECLASSERINGSWERKZAAMHEDEN KUNNEN VERRICHTEN

Artikel 4

1. Reclasseringswerkzaamheden worden uitsluitend verricht door de stichting of, onder haar verantwoordelijkheid, door instellingen die zich blijkens hun statuten of reglementen ten doel of mede ten doel stellen, op bijzondere wijze of ten behoeve van één of meer bijzondere categorieën van personen, reclasseringswerkzaamheden te verrichten en die daartoe door het bestuur van de stichting zijn erkend als reclasseringsinstelling.
2. De erkenning kan onder beperkingen worden verleend; aan de erkenning kunnen voorschriften worden verbonden. De beperkingen en voorschriften kunnen na overleg met de betrokken instelling worden gewijzigd.
3. De erkenning kan worden geschorst of ingetrokken. Intrekking van de erkenning geschiedt niet eerder dan nadat dertien weken zijn verstreken na een waarschuwing, waarbij is vermeld welke maatregelen moeten worden genomen om de intrekking te voorkomen.
4. Besluiten inzake de erkenning van instellingen worden door het bestuur van de stichting niet genomen dan nadat Onze Minister in kennis is gesteld van het voornemen daartoe.

Artikel 5

In afwijking van artikel 4 kunnen onder verantwoordelijkheid van de stichting bepaalde, door het bestuur van de stichting vast te stellen, reclasseringswerkzaamheden worden verricht door:

- a. instellingen van maatschappelijke dienstverlening en
- b. personen die zich als vrijwilliger aanbieden.

Artikel 6

1. Reclasseringswerkers zijn de door het bestuur van de stichting als zodanig aangewezen personeelsleden van de stichting en van de reclasseringsinstellingen.

2. Op de aanwijzing is artikel 4, tweede en derde lid, van overeenkomstige toepassing.

3. Alvorens zijn werkzaamheden aan te vangen, legt de reclasseringswerker de eed of belofte af dat hij zijn taak overeenkomstig de gestelde voorschriften naar geweten zal vervullen.

4. Bij ministeriële regeling worden regels gesteld over de eisen voor aanwijzing als reclasseringswerker en ter uitvoering van het derde lid.

Artikel 7

Reclasseringswerkers hebben voor de uitoefening van hun werkzaamheden vrije toegang:

- a. tot degenen die zijn ingesloten in politiebureaus, voor zover de normale taakuitvoering van de politie dat redelijkerwijs toelaat, en
- b. in penitentiaire inrichtingen, met inachtneming van de aldaar geldende huishoudelijke reglementen.

HOOFDSTUK 3. DE RECLASSERINGSWERKZAAMHEDEN

Artikel 8

1. De stichting draagt er zorg voor dat in ieder arrondissement in ieder geval en zoveel mogelijk in onderlinge samenhang, de volgende reclasseringswerkzaamheden worden uitgevoerd:

- a. het uit eigen beweging, in opdracht van de bevoegde autoriteiten of op verzoek van betrokkenen zelf verlenen van hulp en steun – rechtsbijstand uitgezonderd – aan personen die worden verdacht van of die zijn veroordeeld wegens een strafbaar feit;
- b. het doen van onderzoek naar zodanige personen ten behoeve van de beslissingen die te hunnen aanzien moeten worden genomen over de vervolging, de berechting of de tenuitvoerlegging van straffen of maatregelen, en het geven van voorlichting daarover;
- c. het voorbereiden en begeleiden van de uitvoering van de straf van onbetaalde arbeid en, voor zover daarvoor in aanmerking komend, van de uitvoering van andere rechterlijke beslissingen ten aanzien van personen die worden verdacht van of die zijn veroordeeld wegens een strafbaar feit, alsmede het houden van toezicht daarop en het verschaffen van inlichtingen daarover aan de bevoegde autoriteiten.

2. De stichting dient op verzoek of uit eigen beweging autoriteiten van advies omtrent onderwerpen die voor de reclassering van belang zijn.

Artikel 9

1. Voorlichtingsrapporten, waartoe met toepassing van de artikelen 147, 177, tweede lid, en 310 van het Wetboek van Strafvordering, artikel 12 van de Gratiewet of artikel 19, eerste lid, van de Wet overdracht tenuitvoer-

legging strafvonnissen opdracht is gegeven, worden aangevraagd bij de stichting.

2. Voorlichtingsrapporten worden uitgebracht door de stichting of door een reclasseringsinstelling. In het laatste geval draagt de reclasseringsinstelling er zorg voor dat de stichting in staat is bij het rapport zo gewenst een eigen oordeel te voegen, na overleg met degene die het rapport heeft opgesteld.

3. De stichting kan ook uit eigen beweging of op verzoek van anderen, onder wie de betrokkene, een voorlichtingsrapport als bedoeld in het eerste lid uitbrengen of doen uitbrengen.

Artikel 10

Nadat overeenkomstig artikel 59, vijfde lid, van het Wetboek van Strafvordering bericht is ontvangen van het bevel tot inverzekeringstelling van een verdachte beslist de stichting zo spoedig mogelijk:

- a. of de verdachte door een reclasseringswerker wordt bezocht, en
- b. of een rapport wordt uitgebracht als bedoeld in artikel 62, vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering, mede met het oog op alternatieven voor een eventuele voorlopige hechtenis.

Artikel 11

1. De directeur van een penitentiaire inrichting bericht de stichting zo spoedig mogelijk omtrent de binnenkomst van een gedetineerde in de inrichting.

2. De directeur van een penitentiaire inrichting bericht de stichting zo spoedig mogelijk maar tenminste vier weken van te voren omtrent de datum van ontslag van een gedetineerde, die bij zijn ontslag een werkelijke straftijd zal hebben ondergaan van meer dan drie maanden en die hetzij krachtens rechterlijk vonnis of voorwaardelijke gratie, hetzij op eigen verzoek hulp en steun van reclasseringswege dient te ontvangen. Gelijke verplichting geldt indien de vervroegde invrijheidstelling wordt uitgesteld of achterwege blijft krachtens rechterlijke beslissing.

Artikel 12

1. De stichting draagt er zorg voor dat, indien opdracht is gegeven tot het verlenen van hulp en steun terzake van de naleving van bijzondere voorwaarden, op verzoek een rapport over de daarmee verband houdende bemoeiingen wordt uitgebracht aan Onze Minister, de rechter of de officier van justitie.

2. Het rapport wordt uitgebracht door de stichting of een reclasseringsinstelling. Artikel 9, tweede lid, tweede volzin, is van overeenkomstige toepassing.

3. Aan het rapport wordt door de stichting of door de reclasseringsinstelling een advies terzake toegevoegd, indien het rapport naar haar oordeel aanleiding zou kunnen geven tot een van de navolgende maatregelen:

- a. het instellen van een vordering als bedoeld in artikel 14f of 14g van het Wetboek van Strafrecht;
- b. het intrekken of wijzigen van het koninklijk besluit, waarbij onder voorwaarden gratie is verleend;
- c. het intrekken van een voorwaardelijke beslissing door een vreemde staat, van welke de uitoefening van het toezicht op de naleving van voorwaarden is overgenomen.

Artikel 13

De in hoofdstuk IX van het Reglement tenuitvoerlegging terbeschikkingstelling bedoelde werkzaamheden worden door of onder verantwoordelijkheid van de stichting verricht.

Artikel 14

1. De stichting draagt zorg dat de rechter, het openbaar ministerie, de verdachte en diens raadsman zich steeds op de hoogte kunnen stellen omtrent de beschikbaarheid van plaatsen voor de uitvoering van de straf van het verrichten van onbetaalde arbeid als bedoeld in artikel 22b van het Wetboek van Strafrecht, en omtrent de aard van de aldaar te verrichten werkzaamheden.

2. Nadat de stichting van het openbaar ministerie een afschrift heeft ontvangen van het desbetreffende vonnis, zorgt zij ervoor dat de onbetaalde arbeid overeenkomstig de opgelegde straf wordt verricht, tenzij dat niet mogelijk is; in dat laatste geval stelt zij het openbaar ministerie daarvan onverwijld in kennis.

3. Een verzoek om medewerking of een opdracht als bedoeld in artikel 22e, tweede volzin, van het Wetboek van Strafrecht juncto artikel 147 van het Wetboek van Strafvordering kan mede inhouden dat een reclasseringswerker aan de veroordeelde aanwijzingen of, indien deze de onbetaalde arbeid niet naar behoren verricht, een waarschuwing kan geven.

4. De stichting stelt het openbaar ministerie onverwijld in kennis, indien de veroordeelde de straf van onbetaalde arbeid niet naar behoren verricht of heeft verricht.

5. De stichting zorgt ervoor dat zo spoedig mogelijk nadat de straf van onbetaalde arbeid is verricht aan het openbaar ministerie een afloopbericht wordt gezonden.

HOOFDSTUK 4. DE SUBSIDIËRING VAN DE RECLASSERING

Paragraaf 4.1. Algemeen

Artikel 15

1. De stichting ontvangt jaarlijks ten laste van de begroting van het Ministerie van Justitie een subsidie voor de reclasseringswerkzaamheden die door de stichting of onder haar verantwoordelijkheid worden verricht.

2. Een afzonderlijke subsidie kan worden verleend ten behoeve van de bouw, de inrichting en de uitbreiding van gebouwen ten dienste van de reclassering.

3. De verlening van subsidie geschiedt voor 1 januari van het subsidiejaar.

4. De vaststelling van subsidie geschiedt voor 1 juli van het op het subsidiejaar volgende jaar.

Paragraaf 4.2. Subsidieverlening

Artikel 16

1. Voor 1 december van het tweede jaar voorafgaand aan het subsidiejaar nodigt Onze Minister de stichting uit tot het indienen van een voorlopige subsidieaanvraag.

2. Daarbij geeft hij zo mogelijk het bedrag aan dat volgens de meerjarerenraming, voorkomend in de toelichting bij de begroting voor het jaar

voorafgaand aan het subsidiejaar, beschikbaar zal zijn voor de reclas-sering in het subsidiejaar.

Artikel 17

1. Voor 1 februari van het jaar voorafgaand aan het subsidiejaar dient de stichting bij Onze Minister een voorlopige subsidieaanvraag in.
2. De voorlopige subsidieaanvraag gaat vergezeld van:
  - a. een ontwerp-begroting van uitgaven en inkomsten voor het subsidiejaar en
  - b. een beleidsplan met de voorgenomen werkzaamheden voor de komende vier jaren, beginnend met het subsidiejaar.

Artikel 18

1. Voor 1 mei van het jaar voorafgaand aan het subsidiejaar nodigt Onze Minister de stichting uit tot het indienen van een definitieve subsidieaanvraag.
2. Daarbij geeft hij aan in hoeverre wijziging is opgetreden of naar verwachting wijziging zal optreden in het voor de reclas-sering in het subsidiejaar beschikbare bedrag.
3. Onze Minister informeert de stichting zoveel mogelijk over wijzi-gingen als bedoeld in het tweede lid die zich daarna voordoen.

Artikel 19

1. Voor 1 oktober van het jaar voorafgaand aan het subsidiejaar dient de stichting bij Onze Minister een definitieve subsidieaanvraag in.
2. De stichting houdt daarbij rekening met de financiële ruimte zoals die door de wetgever is vastgesteld of naar verwachting zal worden vastge-steld.
3. De subsidieaanvraag gaat vergezeld van:
  - a. een definitieve begroting van uitgaven en inkomsten en
  - b. een activiteitenplan voor het subsidiejaar.
4. Het activiteitenplan, bedoeld in het derde lid, wordt afgestemd op de behoefte aan reclas-seringswerkzaamheden binnen de diverse arrondisse-menten en de hofressorten.

Artikel 20

1. Voor de aanvang van het subsidiejaar neemt Onze Minister het besluit waarbij de subsidie voor het subsidiejaar wordt verleend, zo nodig onder de voorwaarde dat door de wetgever voldoende gelden ter beschikking worden gesteld.
2. In het besluit wordt in ieder geval aangegeven welke categorieën van activiteiten in welke omvang en volgens welke berekeningswijze ten hoogste voor subsidiëring in aanmerking zullen komen.
3. In het besluit kan tevens worden bepaald op welke wijze voorschotten worden verleend.

Artikel 21

1. De stichting voert een zodanig ingerichte administratie, dat daaruit te allen tijde de voor de vaststelling van de subsidie van belang zijnde rechten en verplichtingen alsmede de betalingen en ontvangsten kunnen worden nagegaan.
2. De administratie en de daartoe behorende bescheiden worden gedurende tien jaren bewaard.

Artikel 22

1. Indien gedurende het subsidiejaar aanmerkelijke verschillen ontstaan of dreigen te ontstaan tussen de werkelijke uitgaven en inkomsten en de begrote uitgaven en inkomsten doet de stichting daarvan onverwijld mededeling aan Onze Minister, onder vermelding van de oorzaak van de verschillen.

2. De stichting geeft Onze Minister zo spoedig mogelijk tevens kennis van omstandigheden die hetzij van belang kunnen zijn voor de vaststelling van de subsidie, hetzij aanleiding kunnen geven tot een wijziging van de subsidieverlening.

Artikel 23

De stichting kan Onze Minister verzoeken de subsidieverlening te wijzigen.

Artikel 24

1. Zolang de subsidie niet overeenkomstig artikel 27 is vastgesteld, kan Onze Minister de subsidieverlening intrekken of ten nadele van de stichting wijzigen indien:

- a. de activiteiten waarvoor subsidie is verleend niet of niet geheel hebben plaatsgevonden of zullen plaatsvinden;
- b. de stichting niet heeft voldaan aan de aan de subsidie verbonden voorschriften;
- c. de stichting onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beschikking op de aanvraag tot subsidieverlening zou hebben geleid;
- d. de subsidieverlening anderszins onjuist was en de stichting dit wist of behoorde te weten; of
- e. een beroep wordt gedaan op de voorwaarde dat voldoende gelden ter beschikking worden gesteld.

2. De intrekking of wijziging werkt terug tot en met het tijdstip waarop de subsidie is verleend, tenzij bij de intrekking of wijziging anders is bepaald.

Artikel 25

1. Zolang de subsidie niet overeenkomstig artikel 27 is vastgesteld, kan Onze Minister de subsidieverlening met inachtneming van een redelijke termijn intrekken of ten nadele van de stichting wijzigen:

- a. voor zover de subsidieverlening onjuist is; of
- b. voor zover veranderde omstandigheden of gewijzigde inzichten zich in overwegende mate tegen voortzetting of ongewijzigde voortzetting van de subsidie verzetten.

Paragraaf 4.3. Subsidievaststelling

Artikel 26

1. Voor 1 mei van het op het subsidiejaar volgende jaar dient de stichting bij Onze Minister de aanvraag in voor de definitieve vaststelling van het subsidiebedrag.

2. De aanvraag gaat vergezeld van:
  - a. een jaarrekening,
  - b. een verslag van de in dat jaar verrichte activiteiten en
  - c. een verklaring omtrent de getrouwheid van de jaarrekening en het verslag, afgegeven door een accountant als bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 27

1. Voor 1 juli van het op het subsidiejaar volgende jaar stelt Onze Minister het definitieve subsidiebedrag vast.

2. Het subsidiebedrag wordt overeenkomstig de subsidievaststelling betaald, onder verrekening van de betaalde voorschotten.

Artikel 28

1. Onze Minister kan de subsidievaststelling intrekken of ten nadele van de stichting wijzigen:

a. op grond van feiten of omstandigheden waarvan hij bij de subsidievaststelling redelijkerwijs niet op de hoogte kon zijn en op grond waarvan de subsidie lager dan overeenkomstig de subsidieverlening zou zijn vastgesteld;

b. indien de subsidievaststelling onjuist was en de stichting dit wist of behoorde te weten;

c. indien de stichting na de subsidievaststelling niet heeft voldaan aan aan de subsidie verbonden verplichtingen.

2. De intrekking of wijziging werkt terug tot en met het tijdstip waarop de subsidie is vastgesteld, tenzij bij de intrekking of wijziging anders is bepaald.

3. De subsidievaststelling kan niet meer worden ingetrokken of ten nadele van de stichting worden gewijzigd indien vijf jaren zijn verstreken sinds de dag waarop zij is bekendgemaakt dan wel, in het geval, bedoeld in het eerste lid, onderdeel c, sinds de dag waarop de handeling in strijd met de verplichting is verricht of de dag waarop aan de verplichting had moeten zijn voldaan.

HOOFDSTUK 5. KLACHTENREGELING

Artikel 29

1. Er is een commissie, belast met de behandeling van klachten over het uitvoeren of nalaten van reclasseringswerkzaamheden.

2. De klachtencommissie bestaat uit een oneven aantal leden, die worden benoemd door de stichting. Bestuursleden van de stichting en werknemers van de landelijke stichting of van een reclasseringsinstelling kunnen geen lid van de klachtencommissie zijn.

3. De klachtencommissie houdt zitting in elk van de ressorten van de gerechtshoven, volgens regels door de commissie te stellen bij reglement van orde.

4. De stichting voorziet in het secretariaat van de klachtencommissie.

Artikel 30

1. Degene ten aanzien van wie reclasseringswerkzaamheden zijn verricht of ten onrechte zijn nagelaten, kan bij de klachtencommissie een klacht indienen over het uitvoeren of nalaten van reclasseringswerkzaamheden.

2. De klacht wordt ingediend binnen zes weken na de dag waarop de klager kennis heeft gekregen van het handelen of nalaten waarover hij zich wenst te beklagen.

3. Een na afloop van de termijn ingediende klacht wordt toch in behandeling genomen, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de klager in verzuim is geweest.

Artikel 31

1. Door of namens de klachtencommissie worden de klager en degene tegen wie de klacht zich richt, gehoord.

2. Van het horen kan worden afgezien indien de klachtencommissie aanstonds van oordeel is dat de klacht kennelijk niet ontvankelijk of kennelijk ongegrond is.

3. Door of namens de klachtencommissie kunnen inlichtingen worden ingewonnen bij instellingen en personen die reclasseringswerkzaamheden verrichten.

Artikel 32

1. De klachtencommissie kan trachten te bemiddelen tussen de klager en degene tegen wie de klacht zich richt.

2. Naar aanleiding van een klacht kan de klachtencommissie een aanbeveling doen aan degene tot wie de klacht zich richt of tot een andere instelling of persoon. De aanbeveling wordt openbaar gemaakt.

3. De klachtencommissie bericht de klager zo spoedig mogelijk maar in ieder geval binnen zes weken na ontvangst van de klacht over de afdoening daarvan.

4. De klachtencommissie brengt jaarlijks een openbaar verslag uit over haar werkzaamheden.

HOOFDSTUK 6. TOEZICHT

Artikel 33

1. Onze Minister wijst de ambtenaren aan die zijn belast met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens dit besluit bepaalde.

2. Bij de uitoefening van hun taak dragen de toezichthoudende ambtenaren een door Onze Minister uitgegeven legitimatiebewijs bij zich, dat zij desgevraagd aanstonds tonen.

Artikel 34

1. De toezichthoudende ambtenaren hebben voor de uitoefening van hun taak vrije toegang tot de vestigingsplaatsen van de stichting en van de reclasseringsinstellingen. Een woning betreden zij niet zonder toestemming van de bewoner.

2. Zij zijn bevoegd zich te doen vergezellen door daartoe door hen aangewezen personen.

3. De toezichthoudende ambtenaren zijn bevoegd inzage te vorderen van zakelijke gegevens en bescheiden en van de gegevens en bescheiden kopieën te maken en deze voor dat doel voor korte tijd mee te nemen tegen een schriftelijk bewijs.

Artikel 35

De stichting, de reclasseringsinstellingen en de daarbij werkzame medewerkers zijn verplicht aan de toezichthoudende ambtenaren de inlichtingen en de medewerking te verschaffen die deze redelijkerwijs kunnen vorderen bij de uitoefening van hun bevoegdheden. Zij die uit hoofde van ambt, beroep of wettelijk voorschrift verplicht zijn tot geheimhouding, kunnen het verlenen van medewerking weigeren, voor zover dit uit hun geheimhoudingsplicht voortvloeit.

Artikel 36

De toezichhouders maken van hun bevoegdheden slechts gebruik voor zover dat redelijkerwijs voor de vervulling van hun taak nodig is.

HOOFDSTUK 7. OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 37

Een ieder die betrokken is bij de uitvoering van dit besluit en daarbij de beschikking krijgt over gegevens waarvan hij het vertrouwelijke karakter kent of redelijkerwijs moet vermoeden, en voor wie niet reeds uit hoofde van ambt, beroep of wettelijk voorschrift ter zake van die gegevens een geheimhoudingsplicht geldt, is verplicht tot geheimhouding daarvan, behoudens voor zover enig wettelijk voorschrift hem tot bekendmaking verplicht of uit zijn taak bij de uitvoering van dit besluit de noodzaak tot bekendmaking voortvloeit.

Artikel 38

1. Indien een instelling als bedoeld in artikel 4 op het moment van inwerkingtreding van dit besluit erkend is op grond van artikel 6 van de Reclasseringsregeling 1986, geldt deze erkenning als erkenning op grond van artikel 4, eerste lid, van de onderhavige regeling.

2. In afwijking van de artikelen 26 tot en met 28 geschiedt de vaststelling van de subsidie voor het subsidiejaar 1994 op de voet van de Reclasseringsregeling 1986, zoals deze luidde op de dag voordat deze ingevolge het onderhavige besluit wordt ingetrokken.

3. Bij ministeriële regeling kunnen nadere overgangsregels worden gesteld.

Artikel 39

Het Reglement tenuitvoerlegging terbeschikkingstelling¹ wordt gewijzigd als volgt.

A

In artikel 1 wordt de begripsbepaling van «reclasseringsinstelling» vervangen door: de stichting, bedoeld in artikel 2 van de Reclasseringsregeling 1995, of een door die stichting overeenkomstig artikel 4 van die regeling erkende reclasseringsinstelling.

B

In artikel 35 vervalft de tweede volzin.

Artikel 40

Bij regeling van Onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld ter uitvoering van dit besluit.

Artikel 41

De Reclasseringsregeling 1986 wordt ingetrokken.

Artikel 42

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 januari 1995.

¹ Stb. 1988, 282, gewijzigd bij besluit van
24 april 1989, Stb. 134

Het advies van de Raad van State is openbaar
gemaakt door terinzagelegging bij het Minis-
terie van Justitie
Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage
gelegde stukken worden opgenomen in het
bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant
van 10 januari 1995, nr. 7

Artikel 43

Dit besluit wordt aangehaald als Reclasseringsregeling 1995.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende toelichting
in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 15 december 1994

Beatrix

De Minister van Justitie,
W. Sorgdrager

Uitgegeven de *tweeëntwintigste* december 1994

De Minister van Justitie,
W. Sorgdrager

1. Algemeen

Met dit besluit wordt uitvoering gegeven aan de beleidsvoornemens ten aanzien van de herziening van de reclasseringsorganisatie. Deze herziening werd reeds aangekondigd in de toelichting bij de Justitiebegroting 1994 (Kamerstukken II 1993-1994, 23 400, hoofdstuk VI, nr. 2, blzz. 56 en 57). Bij brief van 15 oktober 1993 (Kamerstukken II 1993-1994, 21 980, nr. 20) informeerde de Staatssecretaris van Justitie de Tweede Kamer over de stand van zaken met betrekking tot het deelproject «De vernieuwing inzake de reclassering» en bij brief van 7 februari 1994 werd de Tweede Kamer het standpunt toegezonden over de blauwdruk «De reclassering in breder perspectief». Met het advies dat de Centrale Raad voor Strafrechtstoepassing (hierna: Centrale Raad) over deze blauwdruk heeft uitgebracht (advies van 24 december 1993, nr. SR 95/93) is bij het opstellen van het onderhavige besluit rekening gehouden. Ook over het ontwerp-besluit zelf is vervolgens het advies van de Centrale Raad ingewonnen. Dit – in hoofdzaak instemmende – advies van 24 juni 1994 (nr. SR 45/94) heeft geleid tot enkele aanpassingen in het besluit; in deze nota van toelichting wordt daarop zonodig ingegaan. Over het ontwerp-besluit heeft uiteraard ook overleg plaatsgevonden met de reclasseringsorganisatie zelf. Het overleg heeft geleid tot overeenstemming over de daarin neergelegde uitgangspunten.

De herziening komt er in bestuurlijk-organisatorisch opzicht op neer dat de reclasseringstaak – in de Reclasseringsregeling 1986 nog opgedragen aan negentien autonome, aan de arrondissementen gekoppelde reclasseringsstichtingen – wordt uitgevoerd door één landelijke organisatie met verschillende «units» in het land. Deze units zullen op managementniveau worden gekoppeld aan de ressorten van de hoven van justitie en op uitvoeringsniveau aan de arrondissementen. Bovendien wordt sterker dan voorheen de eigen verantwoordelijkheid van de reclasseringsorganisatie benadrukt, die daarin tot uitdrukking komt dat de beleidsmatige sturing door het ministerie meer «op afstand» komt; daarop wordt hierna verder ingegaan. De landelijke, privaatrechtelijke stichting wordt verantwoordelijk voor de uitvoering van de reclasseringswerkzaamheden. Deze nieuwe opzet brengt onder meer met zich mee dat de formulering van werkzaamheden minder gedetailleerd is dan in de Reclasseringsregeling 1986; het kan in de nieuwe verhoudingen in beginsel aan de stichting worden overgelaten om aan de in de nieuwe Reclasseringsregeling 1995 geformuleerde kerntaken invulling te geven. Slechts daar waar een nadere regeling nodig is, voorziet het besluit daarin, hetzij door de materie zelf te regelen hetzij door nadere regelgevingsbevoegdheid aan de minister te delegeren.

Met het oog op de reorganisatie zullen – als privaatrechtelijk complement op de onderhavige, publiekrechtelijke regeling – de negentien bestaande reclasseringsstichtingen fuseren, waarbij ook de overkoepelende vereniging, de Nederlandse Federatie van Reclasseringsinstellingen (NFR), wordt betrokken. De fusie zal worden geëffectueerd met ingang van het jaar 1995. Vooral met het oog op de privaatrechtelijke overgang van rechten en plichten van de verschillende rechtspersonen naar de nieuwe landelijke stichting, verdient een fusie van louter stichtingen de voorkeur, zodat inmiddels de NFR is omgezet in een stichting. Deze omzetting heeft plaatsgevonden bij besluit van de Federatieraad van 5 april 1994, neergelegd in de notariële akte d.d. 27 juni 1994; in aansluiting daarop is de Reclasseringsregeling 1986 voor de korte overgangperiode naar de nieuwe situatie in technische zin zodanig aangevuld, dat de tot een stichting omgezette NFR de taken en bevoegd-

heden kan uitoefenen die aan de NFR als vereniging toekwamen (Stb. 1994, 407).

Voor de volledigheid zij hier nog vermeld dat het in de bedoeling ligt, de Reclasseringsregeling 1995 op afzienbare termijn te vervangen door een Wet op de reclassering. Daarbij zal onder meer afstemming moeten plaatsvinden met het onderdeel «Subsidiëring» van de derde tranche van de Algemene wet bestuursrecht, die naar verwachting over enkele jaren in werking zal treden. Waar mogelijk wordt daarop in de onderhavige regeling evenwel reeds vooruit gelopen. Bij de voorbereiding van een Wet op de reclassering zal overigens ook een herziening worden overwogen van de klachtenregeling, zoals ook door de Centrale Raad in zijn advies van 24 juni 1994 is bepleit. In het artikelsgewijze deel van deze toelichting zal nader op een en ander worden ingegaan.

2. Sturen op afstand; hoofdlijnen van de regeling

In de nieuwe verhouding tussen het Ministerie van Justitie en de reclassering speelt het begrip «sturen op afstand» een belangrijke rol. Centraal in de nieuwe relatie staan afspraken over de beleidsuitvoering. Het ministerie subsidieert dus niet langer reclasseringsactiviteiten op arrondissementsniveau, maar stelt de kwantitatieve en kwalitatieve voorwaarden waarbinnen de «vrije beleidsvoering» door de reclassering kan plaatsvinden. Het ministerie stuurt op resultaat, met hantering van de zogenaamde planning- en controlcyclus en door middel van het houden van toezicht, dat primair is gericht op de bewaking van de kwaliteit. De reclasseringsorganisatie krijgt hiermee een grote vrijheid van handelen om binnen de gegeven kaders op landelijk niveau en in samenspraak met de andere partners die reclasseringswerkzaamheden verrichten, te komen tot een duidelijker en op de regionale behoeften en ontwikkelingen, binnen de strafrechtsketen en de samenleving, afgestemd aanbod.

De hoofdlijnen van de regeling kunnen als volgt worden aangegeven.

Zoals gezegd wordt de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van reclasseringswerkzaamheden uitdrukkelijk gelegd bij een landelijke stichting, die wordt erkend door de minister. De stichting neemt bij de uitvoering van haar werkzaamheden de regels in acht die in dit besluit en, krachtens dit besluit, in nadere regelgeving door de minister zijn en worden vastgelegd.

Onder verantwoordelijkheid van de stichting verrichten ook andere instellingen reclasseringswerkzaamheden. Daarbij moet onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds de erkende reclasseringsinstellingen, genoemd in artikel 4 van de regeling, en anderzijds de maatschappelijke instellingen en personen, genoemd in artikel 5. Deze maatschappelijke instellingen en personen verrichten op ad hoc basis bepaalde reclasseringswerkzaamheden. De erkende reclasseringsinstellingen daarentegen bieden ten behoeve van de eigen bijzondere doelgroep een in beginsel integraal reclasseringsaanbod. Deze erkende reclasseringsinstellingen zijn de «partners» waarmee de stichting afspraken maakt over het door hen te leveren aandeel in de reguliere reclasseringswerkzaamheden. Thans zijn als landelijk werkende reclasseringsinstellingen erkend de Nederlandse Vereniging van Instellingen voor Verslavingszorg (NeVIV) en het Leger des Heils. Daarnaast is erkend de Stichting Hulp voor Onbehuisden (HVO) te Amsterdam. De omstandigheid dat de partners de reclasseringsfunctie vervullen vanuit inbedding in een groter geheel van zorg, gericht op bijzondere groepen, geeft de reclasseringsfunctie een toegevoegde waarde, die voor de erkenning van deze instellingen van doorslaggevende betekenis is. Een goed voorbeeld van deze toegevoegde waarde vormen de ambulante instellingen voor verslavingszorg, die in het kader van ambulante zorgverlening zowel

gezondheidszorgfuncties als maatschappelijke functies en reclasseringsfuncties vervullen.

Productieplanning en beleidsprioriteiten worden door de landelijke stichting neergelegd in een voortschrijdend vierjarenplan en in het jaarlijkse activiteitenplan. Deze plannen worden getoetst door het Ministerie van Justitie en vormen de basis voor de subsidieverlening. Het subsidiebesluit bepaalt in ieder geval voor welke categorieën van activiteiten, in welke omvang en volgens welke berekeningswijze subsidiëring ten hoogste plaats vindt (budgetvaststelling). Achteraf vindt verantwoording en afrekening plaats door middel van de procedure tot subsidievaststelling, waarbij een verslag wordt overgelegd van de in het afgelopen jaar verrichte activiteiten.

De reclasseringsorganisatie is verantwoordelijk voor het kwalitatief adequaat uitvoeren van de kerntaken. Het ministerie zal toezicht houden op de naleving van de regeling, waarbij een onderscheid valt aan te brengen tussen het financiële toezicht, dat onderdeel uitmaakt van de planning- en controlcyclus, en het meer inhoudelijke toezicht op het functioneren van het kwaliteitszorgsysteem in de uitvoeringsorganisatie.

3. Toepasselijkheid van de Algemene wet bestuursrecht

Bij de toepassing van de Reclasseringsregeling 1995 moet uiteraard rekening worden gehouden met de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Reclasseringswerkzaamheden vinden voor een belangrijk deel evenwel plaats in het kader van de vervolging van strafbare feiten en de tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen, waarop de Awb buiten toepassing is verklaard (artikel 1:6 Awb). Daarom verdient het aanbeveling – de Centrale Raad pleitte daar ook voor in zijn advies van 24 juni 1994 – op deze plaats aan te geven in welk opzicht de Awb bij de uitvoering van de Reclasseringsregeling 1995 wel betekenis heeft. Het gaat daarbij om taken enerzijds van de Minister van Justitie, anderzijds van de landelijke stichting.

De Minister van Justitie is buiten twijfel een bestuursorgaan in de zin van de Awb. Bij de uitvoering van zijn taken op grond van de Reclasseringsregeling 1995 treedt hij niet op ter vervolging van strafbare feiten of ter tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen, zodat de uitzondering van artikel 1:6 daarvoor geen betekenis heeft. De Awb is op het handelen van de Minister van Justitie krachtens de onderhavige regeling derhalve van toepassing. Gedacht kan worden aan bevoegdheden als het stellen van algemeen verbindende voorschriften op grond van artikel 2, het erkennen en het intrekken van de erkenning van de landelijke stichting op grond van artikel 3, het verstrekken van subsidie op grond van hoofdstuk 4 en het aanwijzen van toezichthoudende ambtenaren op de voet van hoofdstuk 6.

De landelijke stichting is een privaatrechtelijke rechtspersoon die voor een belangrijk deel ook door middel van het privaatrecht optreedt, waarop de Awb in beginsel – artikel 3:1, tweede lid, van de Awb maakt op dit beginsel een uitzondering voor zover het betreft de toepasselijkheid van hoofdstuk 3 Awb – niet van toepassing is. Toch past hierbij een kanttekening. De stichting krijgt in artikel 4 de bevoegdheid tot het erkennen van instellingen die zich blijkens hun statuten of reglementen ten doel of mede ten doel stellen, op bijzondere wijze of ten behoeve van één of meer bijzondere categorieën van personen, reclasseringswerkzaamheden te verrichten. Hiermee krijgt het bestuur van de landelijke stichting openbaar gezag in de zin van artikel 1:1, eerste lid, van de Awb, waardoor het in zoverre als bestuursorgaan moet worden aangemerkt. Op de erkenning van instellingen door de landelijke stichting is derhalve de Awb van toepassing; de erkenning kan op zichzelf immers niet worden beschouwd als tenuitvoerlegging van een strafrechtelijke beslissing, zodat de uitzondering van artikel 1:6 Awb hierop niet van toepassing is. De

landelijke stichting zal overigens, voor zover zij optreedt als bestuursorgaan, in het Aanwijzingsbesluit Wob en WNo worden aangewezen als orgaan in de zin van artikel 1, onder a, van de Wet openbaarheid van bestuur en in de zin van artikel 1, eerste lid, onder b, van de Wet Nationale ombudsman.

De uitzondering van artikel 1:6 Awb is uiteraard wel van belang bij de gewone werkzaamheden van de landelijke stichting, die immers meestal plaatsvinden in het kader van de vervolging van strafbare feiten en de tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen. Daarop zal de Awb dan ook in beginsel niet van toepassing moeten worden geacht.

Een laatste kanttekening betreft de verhouding tussen de landelijke stichting en de erkende reclasseringsinstellingen. Deze verhouding heeft een financiële en een beleidsmatige kant. Voor beide is van belang dat de verhouding, naar het zich laat aanzien, gestalte zal krijgen in de vorm van overeenkomsten naar privaatrecht en in feitelijke handelingen. Zoals hierboven reeds vermeld is daarop de Awb niet van toepassing, met uitzondering van hoofdstuk 3 en wel voor zover de aard van de (privaatrechtelijke rechts- of feitelijke) handelingen zich daartegen niet verzet.

4. Artikelsgewijze toelichting

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1

Artikel 1 bevat de noodzakelijke begripsbepalingen van het besluit. Dat de regeling bevoegdheden toekent aan de Minister van Justitie, laat uiteraard de mogelijkheid onverlet dat de bevoegdheden in de praktijk worden uitgeoefend door een staatssecretaris; in de taakverdeling tussen de Minister en de Staatssecretaris van Justitie wordt de zorg voor de reclassering soms toebedeeld aan de Staatssecretaris. In de regeling dienen de bevoegdheden evenwel formeel aan de Minister te worden toegekend.

Ten opzichte van artikel 1 van de Reclasseringsregeling 1986 is uit artikel 1 van het onderhavige besluit verdwenen de omschrijving van «reclasseringswerkzaamheden». In de nieuwe opzet is ervoor gekozen deze omschrijving niet als begripsbepaling op te nemen maar deze te formuleren als de kerntaken van de reclassering, opgenomen in artikel 8; zie de toelichting daarop.

Ook de definitie van de Centrale Raad voor Strafrechtstoepassing is niet overgenomen, zo heeft de Centrale Raad in zijn advies van 24 juni 1994 terecht geconstateerd. Dat is echter geen omissie, zoals de Raad vermoedde, maar een welbewuste keuze. In beginsel worden in nieuwe wetgeving immers geen adviesverplichtingen meer opgenomen maar wordt in plaats daarvan volstaan met de bevoegdheid tot het vragen onderscheidenlijk uitbrengen van advies. Dit uitgangspunt is in juni 1993 in de Tweede Kamer aan de orde geweest bij de bespreking van het rapport «Raad op Maat» van de bijzondere commissie Vraagpunten Adviesorganen en geaccordeerd in de motie Van Heemst c.s. (Handelingen II 1992/93, blzz. 5874 en 6071), waarmee onder meer werd ingestemd met aanbeveling 12, inhoudende dat – met uitzondering van de Raad van State – wettelijke verplichtingen om advies te vragen worden afgeschaft en worden omgezet in de bevoegdheid advies te vragen. In artikel 26 van het Instellingsbesluit van de Centrale Raad is reeds bepaald dat de sectie reclassering van de Centrale Raad op verzoek of ambtshalve de Minister van Justitie van advies dient betreffende aangelegenheden de reclassering rakende. Een aparte bepaling in het Reclasseringsbesluit is derhalve niet meer nodig.

Het is overigens wel nuttig op deze plaats in algemene zin te wijzen op het bedoelde instellingsbesluit, aangezien daarin ook andere zaken zijn

geregeld die voor de uitvoering van reclasseringswerkzaamheden van belang zijn. Zo bepaalt artikel 25 van het instellingsbesluit, dat de sectie reclassering een algemeen toezicht houdt op de zaken betreffende de reclassering, in het bijzonder op de werkzaamheden van de reclasseringsinstellingen. Artikel 27 tenslotte bepaalt dat de reclasseringsinstellingen alle gevraagde inlichtingen aan de sectie reclassering verstrekken.

Artikel 2

De taakverdeling tussen de reclasseringsorganisatie en de rijksoverheid speelt een rol bij twee, onderling uiteraard samenhangende, aspecten, te weten een financieel en een beleidsmatig aspect. Het financiële aspect komt tot uitdrukking in de subsidieverhouding (zie daarvoor de toelichting op hoofdstuk 4); het beleidsmatige aspect komt tot uitdrukking in het onderhavige artikel. De taakverdeling komt erop neer dat de stichting verantwoordelijk is voor de uitvoering van reclasseringswerkzaamheden (zie voor de huidige situatie het vergelijkbare artikel 20, eerste lid, van de Reclasseringsregeling 1986), maar dat zij daarbij de van overheidswege bij en krachtens dit besluit gestelde regels in acht neemt. Deze regels zijn in hoofdzaak neergelegd in hoofdstuk 3, waarin de reclasseringswerkzaamheden zijn beschreven. Bij ministeriële regeling kunnen regels worden gesteld. In het derde lid wordt een aantal aspecten genoemd waarover in ieder geval regels gesteld zullen kunnen worden, waarmee inhoud kan worden gegeven aan het element van sturing op afstand.

Naar mijn oordeel wordt met deze opzet van de taakverdeling ook tegemoet gekomen aan de Centrale Raad, die blijkens zijn advies van 24 december 1993 van mening was dat duidelijkheid geboden is over de afbakening tussen enerzijds de eigen verantwoordelijkheid van het bestuur van de stichting en anderzijds de ministeriële verantwoordelijkheid.

Artikel 3

Evenals het geval is bij de nu nog decentraal werkzame stichtingen, dient ook de landelijke stichting erkend te worden. In het eerste lid is vastgelegd aan welke voorwaarden de stichting in ieder geval moet voldoen om erkend te kunnen worden. De voorwaarden in de onderdelen a en c komen overeen met het derde lid van artikel 4 van de Reclasseringsregeling 1986; de voorwaarde in onderdeel d komt overeen met het vijfde lid van dat artikel.

Nieuw is de belangrijke voorwaarde in onderdeel b. Zoals hiervoor in het algemene deel van de toelichting reeds is uiteengezet, is uitdrukkelijk gekozen voor één landelijk werkende organisatie. Van groot belang is echter – ook de Centrale Raad wees daarop in zijn advies van 24 december 1993 – dat de uitvoerende werkzaamheden voldoende worden ingebed in de arrondissementale verhoudingen. Dit wordt vastgelegd in onderdeel b. Ook bij de formulering van de kerntaken van de stichting, in artikel 8, eerste lid (zie hieronder), is dit uitgangspunt nog eens vastgelegd. Daarnaast is het voor een onderlinge afstemming van de werkzaamheden van belang dat de werkzaamheden per hofressort worden gecoördineerd. Ook dit element is neergelegd in de erkenningsvoorwaarde in onderdeel b van artikel 3, eerste lid.

Met inachtneming van deze aldus vastgelegde hoofdlijnen wordt het vervolgens aan de stichting overgelaten om te bepalen hoe de arrondissementale inbedding en de hofressortelijke coördinatie gestalte krijgen, maar bij het beoordelen van de uitvoering van de werkzaamheden en de kwaliteit daarvan zal vanuit het Ministerie van Justitie dit element van bijzonder belang zijn. In ieder geval is in de regeling vastgelegd (zie artikel 19), dat het jaarlijks door de stichting op te stellen activiteitenplan

wordt afgestemd op de behoefte aan reclasseringswerkzaamheden binnen de arrondissementen en hofressorten.

In de leden 2 tot en met 4 zijn de gebruikelijke procedurebepalingen inzake de aan de erkenning verbonden voorschriften opgenomen en is voorzien in de mogelijkheid van intrekking van de erkenning. Inhoudelijk komen de bepalingen grotendeels overeen met hetgeen thans nog is geregeld in artikel 5 van de Reclasseringsregeling 1986.

Ten aanzien van de eventuele voorschriften die in de beschikking tot erkenning kunnen worden opgenomen, kan bij voorbeeld worden gedacht aan een verplichting van de stichting om bepaalde informatie aan het ministerie te doen toekomen, zoals inzake wijzigingen in de statuten van de stichting, wijzigingen in de arbeidsvoorwaarden van de werknemers van de stichting en dergelijke, alsmede de nakoming van de informatieverplichting aan de Centrale Raad.

Gelet op de nieuwe structuur van één landelijk opererende stichting zou het uiteraard, nog sterker dan bij de huidige structuur, uitermate ongewenst zijn als de erkenning zou moeten worden ingetrokken. De goede verhoudingen tussen het ministerie en de landelijke stichting geven ook alle vertrouwen dat het zover nooit zal komen. Toch kan de mogelijkheid van intrekking van de erkenning formeel niet worden gemist. Wel is de regeling in die zin iets anders opgezet, dat uitdrukkelijk de figuur van de «waarschuwing» wordt geïntroduceerd; zie het vierde lid. Indien het al zover zou komen dat intrekking van de erkenning wordt overwogen, dan zal – nadat de informele mogelijkheden kennelijk zijn uitgeput – eerst een waarschuwing moeten worden gegeven, waarbij tevens wordt aangegeven welke maatregelen de stichting dient te nemen om intrekking te voorkomen. De stichting krijgt daarna minstens drie maanden de tijd om de maatregelen te nemen. Voor het hopelijk strikt theoretische geval waarin vervolgens toch tot intrekking wordt overgegaan, zal bij ministeriële regeling kunnen worden bepaald hoe de reclasseringswerkzaamheden in dat geval worden voortgezet. Benadrukt zij echter dat beide partijen – overheid en stichting – er alles aan zullen doen om een dergelijke situatie te voorkomen en dat de voorzieningen zuiver als – hopelijk nooit te gebruiken – vangnet zijn bedoeld.

Hoofdstuk 2. Degenen die reclasseringswerkzaamheden kunnen verrichten

Artikel 4

De hoofdregel is dat reclasseringswerkzaamheden worden verricht door de stichting of, onder haar verantwoordelijkheid, door instellingen die zich blijkens hun statuten of reglementen ten doel of mede ten doel stellen, op bijzondere wijze of ten behoeve van één of meer bijzondere categorieën van personen, reclasseringswerkzaamheden te verrichten en die daartoe door de stichting zijn erkend. Deze hoofdregel is in dit artikel vastgelegd. Gelet op de nieuw gekozen structuur, waarin de stichting verantwoordelijk is voor de uitvoering van reclasseringswerkzaamheden, en gelet op de wenselijkheid van meer afstand tot het ministerie, ligt het voor de hand dat de stichting bevoegd wordt om de instellingen te erkennen. Verantwoordelijkheid voor de uitvoering van reclasseringswerkzaamheden door andere instellingen is immers slechts voluit mogelijk indien ook verantwoordelijkheid bestaat voor het gehele functioneren van de instelling, en derhalve ook voor de erkenning als zodanig. Gelet op deze verantwoordelijkheid voor een goede samenwerking ligt het voor de hand dat de stichting over een voorgenomen erkenning de bestaande erkende instellingen raadpleegt. Gelet op de verantwoordelijkheid van de Minister van Justitie voor een goede ontwikkeling van de reclassering en voor een juiste besteding van subsidiegelden, wordt een voorziening opgenomen (zie het vierde lid) die erop neerkomt dat de stichting van besluiten inzake

erkenning, intrekking van de erkenning e.d. vooraf kennis geeft aan het ministerie, zodat in daarvoor in aanmerking komende gevallen de minister zijn oordeel daarover kan geven. Bij dit oordeel zal uiteraard mede worden gelet op bestaande relaties en behoeften aan reclasseringswerkzaamheden.

Voor de bestaande instellingen wordt voorzien in een overgangsrechtelijke maatregel, die erop neerkomt dat de tot nu toe vanwege het Ministerie van Justitie verleende erkenningen vanaf de inwerkingtreding van dit besluit gelden als erkenningen op grond van het nieuwe besluit. Daardoor verandert er voor de bestaande en erkende instellingen op dit punt dus niets. Zoals hierboven al weergegeven, gaat het hierbij om twee landelijke partners, te weten de NeVIV en het Leger des Heils, en de Stichting HVO te Amsterdam. Het overgangsrecht is geregeld in artikel 38.

De erkenningsregeling wordt in procedureel opzicht net zo opgezet als die voor de landelijke stichting zelf. Er zijn evenwel twee verschillen: de mogelijkheid van beperkingen en de mogelijkheid van schorsing van een erkenning.

Bij de hier bedoelde erkenning is het wenselijk dat daaraan niet alleen voorschriften kunnen worden verbonden maar dat deze ook onder beperkingen kan worden verleend. Daarbij kan sprake zijn van een beperking in de tijd, een beperking in territoriaal opzicht of een beperking in de uit te voeren werkzaamheden. Dat deze mogelijkheid niet bij de landelijke stichting wordt opgenomen, ligt eenvoudig daaraan dat de landelijke stichting verantwoordelijk is voor de uitvoering van alle reclasseringswerkzaamheden, zonder enige beperking.

Ook intrekking van de erkenning dient bij de instellingen mogelijk te zijn, onder dezelfde nauwomschreven waarborgen voor een zorgvuldige procedure als welke zijn opgenomen bij de erkenningsregeling van de stichting. Toegevoegd wordt echter de mogelijkheid van schorsing van een erkenning, die in uitzonderlijke omstandigheden de stichting de mogelijkheid geeft om onmiddellijk in te grijpen bij geconstateerde ernstige problemen bij de taakuitvoering. Gelet op dit doel dient de schorsing onmiddellijk in werking te kunnen treden; in de praktijk is voorstelbaar dat een schorsing in werking treedt op het zelfde moment waarop de waarschuwing wordt gegeven die voorafgaat aan een eventuele intrekking van de erkenning. Ook hier geldt echter de verwachting dat van deze bevoegdheden nooit gebruik zal hoeven te worden gemaakt.

Artikel 5

Buiten de reguliere reclasseringsorganisaties kunnen bepaalde reclasseringswerkzaamheden ook worden verricht door instellingen van maatschappelijke dienstverlening en personen die zich als vrijwilliger aanbieden. De stichting is, gelet op artikel 2, uiteraard ook voor die werkzaamheden verantwoordelijk; dat betekent dat de stichting ook bepaalt welke werkzaamheden door de betrokken instellingen of vrijwilligers kunnen worden verricht. Anders dan bij de erkende reclasseringsinstellingen, bedoeld in artikel 4, gaat het hierbij in beginsel niet om structurele reclasseringswerkzaamheden maar meer om incidentele bijdragen daaraan. In de praktijk kan gedacht worden aan begeleiding van en bij terugkeerprogramma's of het verzorgen van onderdelen van rapportages door de reclassering.

Artikel 6

De erkenning van reclasseringswerkers is thans nog voorbehouden aan de Minister van Justitie. Gelet op de nieuwe verhoudingen ligt het voor de hand dat de stichting die bevoegdheid krijgt. De stichting is veel beter dan het ministerie geëquipeerd voor deze taak. Wel ligt het voor de hand dat

de eisen voor erkenning als reclasseringswerker algemeen worden geregeld, bij ministeriële regeling; dit is uitdrukkelijk neergelegd in het vierde lid.

In de praktijk is het wenselijk gebleken dat erkenningen niet alleen individueel maar ook categoriaal kunnen geschieden. Daarom wordt in de regeling thans niet meer gesproken over een erkenning maar over een aanwijzing als erkend reclasseringswerker. Ook zo'n aanwijzing kan onder beperkingen plaatsvinden; aan de aanwijzing kunnen ook voorschriften worden verbonden. Beperkingen en voorschriften kunnen ook worden gewijzigd en de aanwijzing moet ook kunnen worden ingetrokken. Het tweede lid voorziet daarin door middel van een van overeenkomstige toepassing-verklaring van artikel 4, tweede en derde lid.

Artikel 7

Gedeeltelijk ten overvloede (zie artikel 92, vierde lid, van de Gevangenismaatregel) wordt hier bepaald dat reclasseringswerkers voor de uitoefening van hun werkzaamheden vrije toegang hebben in penitentiaire inrichtingen en tot degenen die zijn ingesloten in politiebureaus. De toegang tot het politiebureau is evenals thans beperkt, namelijk voor zover de normale taakuitvoering van de politie dat redelijkerwijs toelaat. Bij de toegang tot en het verblijf in penitentiaire inrichtingen gelden de beperkingen die voortvloeien uit de daar geldende huishoudelijke reglementen. Voor de goede orde zij hier vermeld dat de toegang tot inrichtingen voor ter beschikking gestelden is geregeld in artikel 3, zesde lid, van de Tijdelijke regeling van de rechtspositie van ter beschikking gestelden.

Hoofdstuk 3. De reclasseringswerkzaamheden

Artikel 8

In dit artikel zijn de drie kerntaken van de reclassering neergelegd, die in de Reclasseringsregeling 1986 zijn geformuleerd in de begripsbepalingen. De – opnieuw geformuleerde – kerntaken hangen ten nauwste met elkaar samen. Voorop staat dat de reclasseringswerkzaamheden in ieder arrondissement moeten worden uitgevoerd.

De in onderdeel a genoemde taak wordt wel kort aangeduid als «hulp en steun». Het gaat daarbij om het uitvoeren van een reeks van agogische activiteiten (in een zogenaamd programma) die erop gericht zijn personen die worden verdacht van of die zijn veroordeeld wegens een strafbaar feit, in staat te stellen op een voor henzelf en voor de samenleving aanvaardbare manier te (gaan) functioneren. Hierbij kan gedacht worden aan arbeidstoeleidingsprogramma's, terugkeerprogramma's voor gedetineerden en programma's voor cliënten van het forensisch psychiatrisch reclasseringswerk. Hulp en steun kan worden uitgevoerd uit eigen beweging van de stichting, maar ook op verzoek van de betrokkene zelf of in opdracht van de bevoegde justitiële autoriteiten zoals de rechterlijke macht en het openbaar ministerie, in het kader van een bijzondere voorwaarde.

In onderdeel b gaat het om de als «onderzoek en voorlichting» aangeduide taak. Het betreft de informatieverzameling en het (zowel mondeling als schriftelijk) verstrekken van informatie aan justitiële instanties over personen die worden verdacht van een strafbaar feit, met het oog op de te nemen beslissingen in het kader van berechting. Ook kan onderzoek en voorlichting worden uitgevoerd in verband met de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel. Hierbij kan gedacht worden aan een plan voor de invulling van een proefverlof voor TBS-gestelden of aan de terugmelding over de uitvoering van een bijzondere voorwaarde.

Voorlichting kan worden uitgebracht in opdracht van de bevoegde justitiële instanties, op verzoek van de betrokkene zelf, maar ook uit eigen beweging van de stichting.

Onderdeel c betreft het voorbereiden en begeleiden van de uitvoering van de straf van onbetaalde arbeid en van andere door de rechter genomen beslissingen ten aanzien van verdachte of veroordeelde personen, alsmede het houden van toezicht daarop en het verschaffen van inlichtingen daarover. Het gaat hier om de alternatieve sancties, waarvoor inmiddels de verzamelnaam «taakstraffen» is geïntroduceerd en die, naast het aspect van strafuitvoering, zijn gericht op de beïnvloeding van personen die wegens een strafbaar feit zijn veroordeeld of daarvan worden verdacht. Het betreft de uitvoering van de in de wet opgenomen straf van onbetaalde arbeid ten algemene nutte en de zogenaamde leerstraffen, bij voorbeeld de alcoholverkeerscursus, arbeidstrainingsprojecten, intensieve reclasseringsbegeleiding en incest-daderprojecten. Verdere kwantitatieve en kwalitatieve uitbreiding van taakstraffen is een van de speerpunten van het beleid in de komende jaren. Het streven is gericht op ontwikkeling van een goed afgewogen pakket dat ter beschikking komt van de rechter als een adequate reactie ter vervanging van een (korte) vrijheidsstraf.

De ontwikkeling van de taakstraffen zal geschieden in nauw overleg met het ministerie, de rechterlijke macht en het openbaar ministerie. Dit is tevens van belang ter voorkoming van verwarring met de ontwikkeling van penitentiaire programma's, zoals in het kader van de zogenaamde extra-murale executiemodaliteiten, die zijn voorzien in het ontwerp voor een Penitentiaire beginselenwet. Een belangrijk verschil tussen de taakstraf en de penitentiaire programma's ligt daarin, dat penitentiaire programma's onder verantwoordelijkheid van het gevangeniswezen worden ontwikkeld en uitgevoerd in het kader van de tenuitvoerlegging van de opgelegde vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende maatregel, terwijl de taakstraffen worden opgelegd door de rechter, veelal dienen ter vervanging van de (korte) vrijheidsstraf en worden ontwikkeld en uitgevoerd onder verantwoordelijkheid van de reclassering. Een en ander neemt overigens niet weg dat het in de praktijk goed voorstelbaar is dat een programma dat als penitentiair programma is ontwikkeld, tevens kan fungeren als taakstraf en omgekeerd; samenwerking bij de ontwikkeling is derhalve goed denkbaar.

In het tweede lid is vastgelegd dat de stichting in algemene zin, op verzoek of uit eigen beweging, autoriteiten van advies dient omtrent onderwerpen die voor de reclassering van belang zijn. Een gelijke bepaling komt thans nog voor in artikel 20, vierde lid, van de Reclasseringsregeling 1986.

Naast de aanduiding van de kerntaken in dit artikel wordt in de onderhavige regeling, anders dan in de artikelen 20 tot en met 38h van de Reclasseringsregeling 1986, niet een min of meer uitputtende opsomming gegeven van alle werkzaamheden van de reclassering. Gelet op de verantwoordelijkheid van de stichting kan aan haar worden overgelaten aan de kerntaken de nadere invulling te geven. Alleen die aspecten worden in de onderhavige regeling nader uitgelicht, waarvoor dat strikt nodig is, hetzij ter uitvoering van specifieke wettelijke bepalingen, hetzij om een uitdrukkelijke taak op te dragen. Indien het van overheidswege wenselijk mocht blijken dat bepaalde werkzaamheden worden opgepakt of geïntensiveerd, bestaan daartoe de nodige sturingsmogelijkheden. Indien sprake zou zijn van een structurele kwestie, bestaat de mogelijkheid bij ministeriële regeling nadere regels te stellen. Daarmee wordt overigens mede tegemoet gekomen aan de vrees van de Centrale Raad, die de keuze voor een integraal reclasseringsaanbod op zichzelf niet onlogisch achtte, maar die bezorgd bleek over de vraag of voldoende

aandacht zou worden gegeven aan bijzondere groepen (advies van 24 december 1993). Mocht die vrees bewaarheid worden, dan kunnen op dat punt de nodige regels worden gesteld. Daarnaast bestaat uiteraard jaarlijks de mogelijkheid om op grond van artikel 2 en in onderling overleg in het kader van de subsidieverlening te beslissen om bepaalde taken op te pakken of te intensiveren en nadere kwaliteitseisen te stellen. Ook de jaarlijkse afspraken met de erkende reclasseringsinstellingen zijn gericht op een integraal reclasseringsaanbod voor specifieke doelgroepen. Een en ander leidt ertoe dat in de onderhavige regeling een gedetailleerde regeling achterwege kan blijven.

Artikel 9

Het eerste lid van dit artikel dient ter uitvoering van de daarin aangegeuide wetsartikelen. Voorlichtingsrapporten waartoe met toepassing van die wetsartikelen opdracht is gegeven, worden aangevraagd bij de stichting en worden uitgebracht door de stichting zelf of door een erkende reclasseringsinstelling.

In het tweede lid is bepaald dat indien een rapport niet door de stichting maar door een erkende reclasseringsinstelling wordt uitgebracht, evenals thans het geval is, de stichting in de gelegenheid moet zijn om daarbij, vanuit haar verantwoordelijkheid voor de uitvoering van reclasseringswerkzaamheden, haar oordeel te voegen. In de praktijk zullen hierover goede afspraken gemaakt kunnen worden tussen de stichting en de erkende reclasseringsinstellingen.

In het derde lid is vastgelegd dat de stichting ook uit eigen beweging of op verzoek van anderen een voorlichtingsrapport kan uitbrengen of doen uitbrengen.

Artikel 9 is een vereenvoudigde weergave van, maar komt inhoudelijk overeen met de huidige artikelen 21 en 23 van de Reclasseringsregeling 1986. Artikel 22, inhoudende dat bij de taakopdracht zoveel mogelijk gevolg wordt gegeven aan de daarbij gegeven aanwijzingen, spreekt bij de thans gekozen opzet en gelet op de goede samenwerking tussen alle betrokkenen zozeer voor zichzelf, dat opneming daarvan overbodig is.

Artikel 10

Dit artikel inzake de zogenaamde «vroeghulp» komt inhoudelijk overeen met de artikelen 27 en 28 van de Reclasseringsregeling 1986, zij het dat niet meer dwingend wordt voorgeschreven dat iedere in verzekering gestelde door een reclasseringswerker wordt bezocht. Ook thans is dat al niet meer de praktijk. Het wordt aan de stichting overgelaten te bepalen in welke gevallen vroeghulp wenselijk is. Naar aanleiding van het advies van de Centrale Raad van 24 juni 1994 zijn ook niet overgenomen de bepalingen van artikel 28, tweede en derde volzin, van de Reclasseringsregeling 1986, waarin een tijdsbepaling en de verplichting tot schriftelijke vastlegging van een mondeling advies waren opgenomen. Met de Centrale Raad ben ik van mening dat de tijdsbepaling een onnodige beperking inhoudt die in voorkomende gevallen zou kunnen leiden tot het moeten negeren van een te laat uitgebracht rapport, en dat de verplichting tot schriftelijke vastlegging van een mondeling uitgebracht advies een onnodige detaillering zou betekenen.

Artikel 11

In deze bepaling is, ten behoeve van een juiste taakvervulling door de stichting, de verplichting voor de directeurs van penitentiaire inrichtingen neergelegd om de stichting ervan op de hoogte te stellen dat iemand in de inrichting is gedetineerd (artikel 24, tweede volzin, van de Reclasseringsregeling 1986) of dat iemand uit detentie zal worden

ontslagen, dit laatste voor zover het betreft gedetineerden die bij hun ontslag een werkelijke straf tijd hebben ondergaan van meer dan drie maanden en die hetzij krachtens rechterlijk vonnis of voorwaardelijke gratie, hetzij op eigen verzoek hulp en steun van reclasseringswege dienen te ontvangen (huidig artikel 29, eerste lid). Het aanstaande ontslag van een gedetineerde moet bij voorkeur in een zo vroeg mogelijk stadium (te denken valt aan een termijn van drie à vier maanden voor de feitelijke invrijheidstelling) aan de stichting worden gemeld met het oog op het voorbereiden van maatregelen die in het kader van hulp en steun aan de betrokkene moet worden verleend. Over de vraag hoe en wanneer de informatieverstrekking feitelijk plaatsvindt kunnen in onderling overleg tussen de betrokkenen de nodige afspraken worden gemaakt; als minimumeis wordt in de regeling gesteld dat de ontslagdatum uiterlijk vier weken van te voren wordt gemeld.

Artikel 12

In aansluiting op de artikelen 37 en 38 van de Reclasseringsregeling 1986 wordt hier een regeling getroffen voor het uitbrengen van een rapport over de taakvervulling van de reclassering bij de naleving van de zogenaamde bijzondere voorwaarden. Indien een rapport niet wordt uitgebracht door de stichting maar door een erkende reclasseringsinstelling, kan de stichting hier, evenals bij voorlichtingsrapporten conform artikel 9, haar eigen oordeel toevoegen. Daarnaast voegt de stichting of de reclasseringsinstelling in ieder geval een advies toe indien het rapport aanleiding zou kunnen geven tot toepassing van een van de vermelde bijzondere maatregelen.

Artikel 13

In dit artikel is voor de volledigheid vastgelegd dat de reclasseringstaken, bedoeld in het Reglement tenuitvoerlegging terbeschikkingstelling, worden verricht door of onder verantwoordelijkheid van de stichting.

Artikel 14

Dit artikel komt inhoudelijk overeen met de artikelen 38a tot en met 38h van de Reclasseringsregeling 1986, zij het dat, in overeenstemming met de thans gekozen opzet, alleen de werkelijk noodzakelijke zaken zijn geregeld, op een globalere wijze dan thans nog het geval is.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de verantwoordelijkheid van de reclassering voor de uitvoering van de straf van onbetaalde arbeid duidelijk moet worden onderscheiden van de ingevolge het Wetboek van Strafrecht aan het openbaar ministerie gegeven verantwoordelijkheid voor de tenuitvoerlegging van door de rechter opgelegde straffen.

Hoofdstuk 4. De subsidiëring van de reclassering

In dit hoofdstuk is de subsidieverhouding tussen de rijksoverheid en de reclasseringsorganisatie neergelegd. Ten opzichte van de Reclasseringsregeling 1986 is de regeling op twee punten anders van opzet.

Ten eerste is gekozen voor een minder gedetailleerde regeling. In de nieuwe opzet van de reclasseringsorganisatie is nog slechts sprake van één subsidie-ontvanger. Indien nodig kunnen nadere bepalingen worden vastgesteld bij ministeriële regeling voor zover het meer structurele kwesties betreft, of bij de jaarlijks vast te stellen subsidievoorschriften voor zover het meer incidentele kwesties betreft. Een en ander leidt tot een meer globale opzet van het subsidiehoofdstuk.

Ten tweede wordt waar mogelijk reeds vooruitgelopen op de komende regels over subsidiëring in de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Deze

regels zijn neergelegd in het voorstel van wet tot aanvulling van de Algemene wet bestuursrecht (Derde tranche Algemene wet bestuursrecht; kamerstukken 1993/1994, nr. 23 700; hierna aan te duiden als «derde tranche van de Awb»). Het ligt in de verwachting dat dat wetsvoorstel over enkele jaren in werking zal treden. De subsidiebepalingen zullen dan tevens rechtstreeks van toepassing zijn op de subsidiëring van de reclassering. Zoals in het algemene deel van deze nota van toelichting reeds werd vermeld, wordt ingevolge de derde tranche van de Awb een formeel-wettelijke grondslag verlangd voor subsidiëring, ook voor de reclassering; een wetsvoorstel ter zake van de reclassering is inmiddels in ambtelijke voorbereiding. Maar in de tussentijd kan voor de procedurebepalingen ook reeds in het Reclasseringsbesluit op de derde tranche van de Awb worden vooruitgelopen. De in de Blauwdruk voor subsidieverlening aan de stichting gekozen systematiek sluit overigens reeds in grote mate aan bij die van de derde tranche van de Awb. Door zoveel mogelijk ook in terminologisch opzicht daarbij aan te sluiten, kan ertoe worden bijgedragen dat de overgang naar het regime onder de Awb en de te ontwerpen specifieke wet ter zake van de reclassering, betrekkelijk geruisloos kan verlopen.

De wijzigingen ten opzichte van de Reclasseringsregeling 1986 hebben enerzijds betrekking op de aanduiding van de verschillende stappen in het subsidietraject (wat thans nog als «toezegging» wordt aangeduid, wordt voortaan «subsidieverlening» genoemd), anderzijds op een aantal inhoudelijke en procedurele bepalingen. Zo worden bijvoorbeeld de in de derde tranche van de Awb voorkomende bepalingen over intrekking en wijziging van subsidiebesluiten opgenomen, alsmede een aantal bepalingen over (periodieke) informatieverstrekking. In de artikelsgewijze toelichting wordt steeds vermeld aan welke bepaling van de derde tranche van de Awb een voorgesteld artikel is ontleend.

Binnen het traject van subsidiëring komt ook de meer marktgerichte werkwijze van de reclassering tot uitdrukking, doordat zowel politieke en beleidsprioriteiten als regionale ontwikkelingen medebepalend zijn voor het – voortschrijdende – beleidsplan en voor het jaarlijkse activiteitenplan van de stichting.

De subsidieverstrekking vindt stapsgewijze plaats. Vóór de aanvang van het subsidiejaar moet duidelijk zijn waarop de stichting kan rekenen; zoals hierboven reeds vermeld werd dit in de Reclasseringsregeling 1986 (artikel 16c) nog aangeduid als «toezegging» maar wordt thans in de terminologie van de derde tranche van de Awb gesproken van de subsidieverlening. De uiteindelijke afrekening – de subsidievestiging – vindt plaats uiterlijk in de maand juni van het jaar na dat waarop de subsidie betrekking heeft. Bij het hele proces is sprake van een voortdurend contact tussen subsidiënt en gesubsidieerde, waarvan de hoofdlijnen in de volgende artikelen zijn vastgelegd.

In de hierna volgende toelichting op de artikelen wordt bij wijze van voorbeeld uitgegaan van een subsidie voor het subsidiejaar 1996, zodat de wat meer ingewikkelde algemene formuleringen uit de artikelen zelf vermeden kunnen worden.

Artikel 15

Artikel 15 bevat de kernbepaling van de subsidieverhouding tussen de rijksoverheid en de reclasseringsorganisatie. Er zal in beginsel nog slechts één subsidieverhouding zijn, namelijk die tussen het Ministerie van Justitie en de stichting. De stichting ontvangt jaarlijks ten laste van de Justitiebegroting een subsidie voor alle reclasseringswerkzaamheden die door haarzelf of onder haar verantwoordelijkheid door anderen worden verricht. Ook de subsidiëring van erkende instellingen verloopt door tussenkomst van de stichting; zij coördineert dus niet alleen de werkzaamheden van die instellingen, maar ook de financiering daarvan. Dit laatste

impliceert dat zowel de aanvraag van subsidie als de verlening en de feitelijke uitbetaling geschiedt door tussenkomst van de stichting. Door het tweede lid wordt vastgelegd dat een aparte grondslag bestaat voor bouwsubsidies, evenals thans het geval is. Het streven is er overigens op gericht de bouwsubsidie op termijn onder te brengen in de gewone subsidie. Dit is gezien de huidige herhuisvestingsproblematiek en uit financieel oogpunt nog niet mogelijk. Bij de vaststelling van het subsidiebedrag en de subsidiegrondslag zal uiteraard tevens rekening moeten worden gehouden met eventuele ruimte voor ontwikkelingen ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden.

Een en ander laat overigens de financiering van bepaalde activiteiten of projecten op grond van bijzondere wettelijke regelingen onverlet, waarbij met name te denken valt aan de Algemene wet bijzondere ziektekosten. Ook de financiering van bijvoorbeeld tolkenkosten, vergoedingen ten aanzien van ambulante psychotherapie, waarvoor uit anderen hoofde geen aanspraak bestaat of vergoeding mogelijk is, alsmede reserveringen terzake van wachtgeld worden in het totale budget en in de subsidie van de stichting meegenomen.

Artikel 16

Vóór 1 december 1994 wordt de stichting uitgenodigd tot het indienen van een voorlopige subsidieaanvraag voor het jaar 1996. Deze uitnodiging wordt in de praktijk wel aangeduid als de «primitieve begrotingsaanschrijving». Daarbij wordt ten behoeve van de stichting zoveel mogelijk aangegeven, welk bedrag voor de reclassering beschikbaar is volgens de meerjarenraming, voorkomend in de toelichting bij de begroting voor het jaar 1995. Het zal duidelijk zijn dat dit nog slechts een indicatie is van het bedrag dat werkelijk beschikbaar zal zijn; dat is pas duidelijk als de begroting voor het jaar 1996 door de wetgever is vastgesteld. Met het oog daarop wordt bepaald (zie artikel 18, tweede en derde lid) dat de stichting zoveel mogelijk op de hoogte wordt gesteld van ontwikkelingen die zich op dat vlak voordoen.

Artikel 17

Vóór 1 februari 1995 dient het bestuur van de stichting een voorlopige subsidieaanvraag voor 1996 in. Het ligt voor de hand dat de stichting daarbij in beginsel uitgaat van het bedrag dat blijkens mededeling van het ministerie vooralsnog beschikbaar lijkt te zijn voor het subsidiejaar.

De voorlopige subsidieaanvraag gaat vergezeld van een ontwerp-begroting van uitgaven en inkomsten voor 1996 (de zgn. «primitieve begroting») en van een plan van werkzaamheden voor de jaren 1996 tot en met 1999. Daarmee wordt vanzelfsprekend reeds een belangrijke indicatie gegeven van de activiteiten die de reclassering voornemens is in het komende subsidiejaar uit te voeren, zodat de contouren van het activiteitenplan (zie artikel 19, derde lid) reeds zichtbaar zijn en aldus kunnen bijdragen aan de besluitvorming door het ministerie, mede in verband met de afstemming tussen de begrotingscyclus van het Ministerie van Justitie en de planning- en controlcyclus bij de Stichting.

Artikel 18

Vóór 1 mei 1995 wordt de stichting uitgenodigd tot het indienen van een definitieve subsidieaanvraag; deze uitnodiging wordt wel aangeduid als de «definitieve begrotingsaanschrijving». Daarbij wordt aangegeven in hoeverre wijziging is opgetreden of naar verwachting wijziging zal optreden in het voor de reclassering in het subsidiejaar beschikbare bedrag. In het algemeen zal op dat moment immers al bekend zijn welk bedrag voor de reclassering wordt opgenomen in de begroting voor 1996;

indien zich daarna wijzigingen voordoet in het waarschijnlijk beschikbare bedrag, wordt de stichting daarvan op de hoogte gehouden. Dit laatste is neergelegd in het derde lid. Gelet op de wederzijdse belangen ligt het overigens voor de hand dat de stichting op haar beurt het ministerie informatie verschaft die nodig is in het kader van de opstelling van de rijksbegroting. Zo kan bijvoorbeeld reeds worden vooruitgelopen op de formele vaststelling van het activiteitenplan, indien daarmee een praktische bijdrage kan worden geleverd voor de opstelling van de rijksbegroting. De praktijk zal uitwijzen of het wellicht nodig is op dit punt nadere regels te stellen.

Artikel 19

Vóór 1 oktober 1995 dient het bestuur van de stichting de definitieve subsidieaanvraag in. Zij houdt daarbij logischerwijze rekening met de financiële ruimte zoals die door de wetgever is vastgesteld of naar verwachting zal worden vastgesteld; de informatie daarover heeft de stichting op grond van artikel 18 steeds ontvangen. Dit laat uiteraard onverlet dat de stichting kan aangeven extra financiële ruimte wenselijk te achten.

De subsidieaanvraag gaat vergezeld van een definitieve begroting van uitgaven en inkomsten en van een formeel activiteitenplan voor 1996. Zoals hiervoor reeds aangegeven zal een, in meer of mindere mate uitgewerkt, concept van dit activiteitenplan reeds eerder een rol hebben kunnen spelen in de onderlinge informatieuitwisseling tussen het ministerie en de stichting.

Artikel 20

Uiterlijk 31 december 1995 neemt de minister het besluit waarbij de subsidie voor 1996 wordt verleend, zo nodig onder het begrotingsvoorbehoud. Dit besluit wordt thans nog wel aangeduid als «toezegging», maar vooruitlopend op de inwerkingtreding van de derde tranche van de Awb wordt hier gesproken van de subsidieverlening.

In het verleningsbesluit wordt in ieder geval aangegeven welke categorieën van activiteiten in welke omvang ten hoogste voor subsidiëring in aanmerking zullen komen. Het ligt hierbij voor de hand dat in overleg tussen ministerie en stichting per soort activiteit een normbedrag of een andere wijze van berekening wordt bepaald, en voor zover mogelijk het maximum aantal activiteiten dat in 1996 voor subsidieverlening in aanmerking komt.

Evenals thans het geval is, zullen periodiek voorschotten worden verleend. In het besluit kan nader worden bepaald op welke wijze dit zal plaatsvinden.

Artikel 21

Deze bepaling is ontleend aan artikel 4.2.8.4.2 van de derde tranche van de Awb.

Artikel 22

Het eerste lid van dit artikel komt qua strekking overeen met artikel 161 van de Reclasseringsregeling 1986. De bepaling ziet onder meer op omstandigheden die redelijkerwijs aanleiding kunnen geven tot een wijziging van het besluit inzake subsidieverlening, bij voorbeeld omdat zich in de loop van het jaar een wijziging voordoet in de feitelijke vraag naar bepaalde activiteiten. Denkbaar is dat in de loop van het jaar een verschuiving dient plaats te vinden. De stichting zal in het algemeen eerder op de hoogte zijn van de wenselijkheid daarvan.

Het tweede lid ziet meer in technische zin op verschillen die ontstaan tussen de feitelijke inkomsten en uitgaven en de begrote inkomsten en uitgaven, en is ontleend aan artikel 4.2.8.4.3 van de derde tranche van de Awb; wat daar «boekjaar» wordt genoemd valt samen met wat in het onderhavige besluit wordt aangeduid als «subsidiejaar».

Artikel 23

In deze bepaling is voor de volledigheid neergelegd dat de stichting te allen tijde kan verzoeken om wijziging van de subsidieverlening. Dat kan nodig zijn indien zich een situatie voordoet als aangegeven bij artikel 22, die wellicht aanleiding kan geven om de prioriteitsstelling te wijzigen en meer van de ene en minder van de andere activiteit te verrichten. De stichting zal uiteraard gemotiveerd moeten aangeven waarom naar haar oordeel de wijziging gewenst is. Het gaat hierbij derhalve niet om wijzigingen die – in de terminologie van artikel 24 – ten nadele van de stichting zijn, maar juist om wijzigingen die de stichting zelf gewenst acht. Daarom hoeven hier geen inhoudelijke of procedurele beperkingen te worden gesteld aan de wijzigingsbevoegdheid van de minister.

Artikel 24

Deze bepaling ziet op wijzigingen of intrekking van de subsidieverlening ten nadele van de stichting. Eventuele verhogingen van de subsidie bij – tussentijdse – beschikking, hoeven niet nader te worden geregeld. Artikel 24 is ontleend aan artikel 4.2.6.1 van de derde tranche van de Awb, met enkele tekstuele aanpassingen waardoor een en ander beter aansluit bij de verder gehanteerde terminologie. Veelal zal in plaats van wijziging van de verleningsbeschikking ook gekozen kunnen worden voor verwerking in de uiteindelijke subsidievaststellingsbeschikking, die gelet op de aanhef van het artikel immers nog niet is vastgesteld, maar het kan wenselijk zijn – bijvoorbeeld met het oog op voorschotverlening – een en ander reeds te verwerken door middel van een wijziging van de verleningsbeschikking. De wijziging op grond van dit artikel kan in het eerder aangehaalde voorbeeld waarin 1996 het subsidiejaar is, plaatsvinden tussen het moment waarop de subsidieverlening heeft plaatsgevonden (dat zal ergens in december 1995 zijn) en het moment waarop de subsidievaststelling plaatsvindt (dat zal ergens in juni 1997 zijn).

Voor een deel hebben de wijzigingsgronden betrekking op omstandigheden waarop de stichting geen invloed kan uitoefenen (bijvoorbeeld de situatie bedoeld in onderdeel e, waarin de begrotingswetgever uiteindelijk een lager bedrag ter beschikking stelt dan voorzien was). Voor een ander deel is sprake van omstandigheden die de stichting wel zelf in de hand heeft (onderdeel b, inzake het niet voldoen aan subsidievoorschriften, en onderdeel c, het kennelijk verstrekt hebben van gegevens die onjuist of onvolledig waren). En voor een deel hangt het af van de feitelijke situatie, of de stichting daarop invloed had kunnen uitoefenen (onderdelen a en d). In beginsel werkt de wijziging terug tot en met het tijdstip waarop de subsidie is verleend, maar bij het wijzigingsbesluit kan anders worden bepaald. Voor een verdere toelichting op de onderscheiden wijzigingsgronden wordt verwezen naar de toelichting op artikel 4.2.6.1 van de derde tranche van de Awb.

Artikel 25

Deze bepaling heeft betrekking op omstandigheden waarop de stichting in feite geen invloed heeft kunnen uitoefenen, wat ertoe leidt dat een wijziging op grond van zo'n omstandigheid niet onmiddellijk effect kan hebben, en zeker niet met terugwerkende kracht, maar gebonden is aan een redelijke overgangstermijn. De formulering van de bepaling is

ontleend aan artikel 4.2.6.3, eerste lid, van de derde tranche van de Awb. Vooral onderdeel b is van groot belang; deze wijzigingsgrond is overigens strakker geformuleerd dan het enigszins vergelijkbare artikel 12, onderdeel c, van de Reclasseringsregeling 1986. Voor een algemene toelichting op de wijzigingsgrond verwijs ik naar de toelichting op het desbetreffende artikel van de derde tranche van de Awb.

Artikel 26

De aanvraag voor de definitieve subsidievestiging voor het jaar 1996 moet voor 1 mei 1997 worden ingediend, zodat de subsidie uiterlijk op 1 juli kan worden vastgesteld. Bij de aanvraag moeten een jaarrekening en een activiteitenverslag worden toegevoegd. De jaarrekening omvat de balans en de exploitatierekening alsmede de toelichting daarop. Het ligt voor de hand dat een vergelijking wordt gemaakt met de begroting zoals deze voor 1996 was ingediend. Bij ministeriële regeling zal zo nodig nader worden bepaald hoe de jaarrekening en het activiteitenverslag moeten worden ingericht. Evenals thans het geval is (zie artikel 16h van de Reclasseringsregeling 1986) moet de jaarrekening vergezeld gaan van een verklaring van een accountant omtrent de getrouwheid van de jaarrekening en het jaarverslag. De voorgestelde bepaling is een beknopte weergave van wat in artikel 4.2.8.5.6 van de derde tranche van de Awb wordt geregeld.

Artikel 27

De definitieve vaststelling van de subsidie over het jaar 1996 geschiedt uiterlijk 1 juli 1997. Richtsnoer daarbij is de subsidieverlening op grond van artikel 20. Indien in het subsidiejaar exact de activiteiten zijn verricht die bij de subsidieverlening ten hoogste voor subsidiëring in aanmerking werden gebracht, ligt de zaak eenvoudig: het eindbedrag is de som van het aantal verrichtingen, vermenigvuldigd met het toepasselijke normbedrag. Bij de eindafrekening kan evenwel blijken dat kleine verschillen optreden die niet voorzien waren maar die voor het ministerie acceptabel zijn en kunnen worden gecorrigeerd bij de uiteindelijke vaststelling. Ook is niet uitgesloten dat verschil van inzicht mogelijk is over de toerekening van kosten aan bepaalde activiteiten. Alles bij elkaar genomen lijkt een termijn van maximaal twee maanden reëel voor het voorbereiden en nemen van de beslissing inzake de vaststelling van de subsidie.

Artikel 28

Evenals bij de subsidieverlening moet ook bij de subsidievestiging niet uitgesloten worden geacht dat deze wordt gewijzigd of, in een hoogst uitzonderlijk geval, zelfs wordt ingetrokken. Een dergelijke wijziging is echter slechts in zeer bijzondere omstandigheden aanvaardbaar; deze zijn opgenomen in de onderdelen a, b en c. In alle gevallen vervalt de bevoegdheid tot wijziging van de subsidievestiging na verloop van vijf jaar na de vaststelling of na het tijdstip waarop de stichting in gebreke is gebleven te voldoen aan een verplichting als bedoeld in onderdeel c.

Hoofdstuk 5. Klachtenregeling

De klachtenregeling zoals opgenomen in de artikelen 39 tot en met 42 van de Reclasseringsregeling 1986 moet worden gekarakteriseerd als uiterst summier. Overwogen is de klachtenregeling thans te herzien en zowel inhoudelijk als procedureel van meer waarborgen te voorzien. Daarvan is echter afgezien, gelet op het tijdelijke karakter van het Reclasseringsbesluit en gelet op het feit dat de klachtenregeling in de

praktijk voldoet. Wel is het wenselijk dat de klachtenregeling wordt herzien in het kader van de voorbereiding en totstandbrenging van een Wet op de reclassering, mede in verband met de vraag of voorzien zou moeten worden in een meer onafhankelijke klachteninstantie, zoals ook door de Centrale Raad is gesuggereerd in zijn advies van 24 juni 1994.

Vooralsnog wordt de bestaande klachtenregeling dus gehandhaafd, met wijziging waar nodig ter aanpassing aan de gewijzigde opzet van de reclassering. Belangrijkste verschil is, in aansluiting ook op de nieuwe organisatie van de reclassering in één stichting, dat nog slechts één klachtencommissie zal bestaan. Wel wordt het, met het oog op de feitelijke bereikbaarheid van de commissie, wenselijk geacht dat deze zitting houdt over het gehele land. Overwogen is te voorzien in vijf aparte, ressortsgewijs georganiseerde, klachtencommissies, maar ten behoeve van de eenheid van klachtenbehandeling is gekozen voor in beginsel één commissie, die echter zitting houdt in elk van de ressorten. Het wordt aan de klachtencommissie zelf overgelaten om te voorzien in een regeling terzake. Denkbaar is dat de commissie het werk ressortsgewijs over haar leden verdeelt, een roulatiesysteem hanteert of zelf, in wisselende samenstelling, de vijf ressortsplaatsen periodiek aandoet. Met het oog op de eenheid is echter van belang dat de commissie als zodanig de beslissingen en aanbevelingen tot stand brengt. Voor het overige wordt in hoofdzaak aangesloten bij de thans geldende regeling.

Artikel 29

De commissie is belast met de behandeling van klachten over het uitvoeren of nalaten van alle reclasseringswerkzaamheden. Daaronder vallen ook de klachten over werkzaamheden in het kader van taakstraffen. Inmiddels heeft de Overleg- en adviescommissie alternatieve sanctie het advies «Rechtspositie Taakstraffen» uitgebracht, waarin zij adviseert een aparte klachtregeling te ontwerpen voor taakstraffen, zowel voor meer- als voor minderjarigen, en deze klachten weg te halen bij de klachtencommissies van de reclassering respectievelijk de kinderbescherming. Dit advies wordt thans bestudeerd. Eventuele beslissingen naar aanleiding daarvan zullen zo nodig ook in het onderhavige besluit worden verwerkt. Zolang een aparte klachtenregeling er evenwel nog niet is, zal het onderhavige besluit ook basis bieden voor klachtenbehandeling over taakstraffen, voor zover het de reclassering betreft.

De leden van de klachtencommissie worden benoemd door het bestuur van de stichting. Het is natuurlijk gewenst dat de leden van de klachtencommissie de nodige afstand hebben ten opzichte van het dagelijks reclasseringswerk. Dat leidt ertoe dat in ieder geval de bestuursleden van de stichting zelf geen lid van de klachtencommissie kunnen zijn, en uiteraard ook reclasseringswerkers niet.

Zoals vermeld is het wenselijk dat de klachtencommissie zitting houdt in elk van de ressorten van de gerechtshoven. Zij kan daarover zelf regels stellen in het reglement van orde.

Artikel 30

Klachten kunnen worden ingediend door degenen ten aanzien van wie reclasseringswerkzaamheden zijn verricht en door degenen die menen dat jegens hen ten onrechte geen reclasseringswerkzaamheden zijn verricht. Voor de goede orde zij erop gewezen dat de klachten betrekking kunnen hebben op het al of niet verrichten van reclasseringswerkzaamheden door allen die daarbij zijn betrokken, dus niet alleen door medewerkers van de landelijke stichting. Ook klachten over een bejegening door een medewerker van een erkende reclasseringsinstelling kunnen bij de hier bedoelde klachtencommissie worden ingediend, wat overigens de

eventuele bevoegdheid van eigen klachtinstanties van die instellingen onverlet laat.

De klacht zal logischerwijs moeten aangeven wat de inhoud daarvan is en waarin de eventuele laakbaarheid schuilt. De klacht moet bovendien worden ingediend binnen zes weken na de dag waarop de klager kennis heeft gekregen van het handelen of nalaten waarover hij zich wenst te beklagen. In aansluiting op artikel 6:11 van de Algemene wet bestuursrecht wordt voorzien in een regeling van de zogenaamde verschoonbare termijnoverschrijding voor gevallen waarin betrokkene buiten zijn schuld niet op tijd zijn klacht kon indienen. De regeling is niet bedoeld voor verlenging van de klachttermijn; die termijn moet immers ruim genoeg worden geacht.

Artikel 31

Het ligt voor de hand dat de klager en de «beklaagde» worden gehoord. Dat horen moet geschieden door de klachtencommissie zelf of door een of meer leden daarvan, namens de commissie. Evenals in de huidige regeling, wordt bepaald dat van het horen kan worden afgezien indien de klachtencommissie aanstonds van oordeel is dat de klacht kennelijk niet ontvankelijk of kennelijk ongegrond is. Ook overgenomen is de bepaling dat inlichtingen kunnen worden ingewonnen bij instellingen en personen die reclasseringswerkzaamheden verrichten.

Artikel 32

In het algemeen is de klachtenbehandeling gebaat bij een oplossing waarin beide partijen – klager en beklagde – zich kunnen vinden. Daarom staat voorop de bevoegdheid van de klachtencommissie om te bemiddelen tussen de klager en beklagde. Een bemiddeling kan ertoe leiden dat partijen weer met elkaar kunnen werken en dat de oorzaak van de klacht is weggenomen.

Daarnaast moet worden voorzien in de bevoegdheid van de commissie tot het doen van een aanbeveling. Zo'n aanbeveling kan van algemene aard zijn en betrekking hebben op de algemene werkwijze van een reclasseringsinstelling of persoon, maar kan ook toegespitst zijn op een bepaalde zaak of verhouding tussen klager en beklagde. Het kan aan de commissie worden overgelaten vorm en inhoud te geven aan het aanbevelingsbeleid. Van belang is in ieder geval dat de aanbeveling openbaar wordt gemaakt, bij voorbeeld door aankondiging in een landelijk verschijnend dagblad of in een (jaar)verslag.

Hoofdstuk 6. Toezicht

Bij de regeling van het toezicht op de naleving van dit besluit is inhoudelijk aangesloten bij de regeling van de artikelen 43 tot en met 48 van de Reclasseringsregeling 1986, zij het dat op onderdelen een redactie is gekozen die aansluit op onderdelen van afdeling 5.1 («Toezicht op de naleving») van de derde tranche van de Awb. Ook de toezichthoudende functie is afgestemd op de nieuwe verhoudingen. Enerzijds zal via de planning- en controlcyclus sprake zijn van financieel toezicht, anderzijds zal een meer inhoudelijk toezicht kunnen plaatsvinden dat zich richt op het functioneren van het kwaliteitszorgsysteem van de uitvoeringsorganisatie zelf.

Artikel 33

Het eerste lid komt inhoudelijk overeen met artikel 43, eerste lid, van de Reclasseringsregeling 1986. Het tweede lid van dat artikel, waarin is neergelegd dat een ambtsinstructie voor de toezichthoudende ambte-

naren wordt opgesteld, is niet overgenomen; ook zonder zo'n bepaling is de minister bevoegd een ambtsinstructie vast te stellen, maar er is geen reden daartoe een verplichting op te nemen.

Met het tweede lid, inzake het dragen en desgevraagd tonen van een legitimatiebewijs door de toezichthoudende ambtenaren, is aangesloten bij artikel 5.1.2 van de derde tranche van de Awb.

Artikel 34

Het eerste lid van dit artikel komt inhoudelijk overeen met artikel 46, eerste lid, van de Reclasseringsregeling 1986, zij het dat, in de lijn met artikel 5.1.5, eerste lid, van de derde tranche van de Awb, is vastgelegd dat de toezichthouders een woning niet zonder toestemming van de bewoner betreden.

Het tweede lid is ontleend aan artikel 5.1.5, derde lid, van de derde tranche van de Awb.

Het derde lid komt inhoudelijk overeen met artikel 46, tweede lid, van de Reclasseringsregeling 1986, maar voor de aanduiding van bepaalde begrippen is aangesloten bij artikel 5.1.7 van de derde tranche van de Awb.

Artikel 35

De eerste volzin van deze bepaling komt overeen met artikel 47 van de oude regeling; de toegevoegde tweede volzin is ontleend aan artikel 5.1.10, tweede lid, van de derde tranche van de Awb.

Artikel 36

Deze bepaling komt inhoudelijk overeen met artikel 48 van de oude regeling en is in redactioneel opzicht ontleend aan artikel 5.1.3 van de derde tranche van de Awb.

Hoofdstuk 7. Overgangs- en slotbepalingen

Artikel 37

Deze geheimhoudingsbepaling komt overeen met artikel 49 van de Reclasseringsregeling 1986. Weliswaar kent de Algemene wet bestuursrecht thans reeds een algemene geheimhoudingsbepaling (artikel 2:5), maar aangezien de Algemene wet bestuursrecht niet van toepassing is op de opsporing en de vervolging van strafbare feiten noch op de tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen (zie artikel 1:6), strekt die algemene geheimhoudingsbepaling zich niet over het gehele bereik van het Reclasseringsbesluit uit. Om die reden wordt de geheimhoudingsbepaling hier gehandhaafd.

Artikel 38

Door het eerste lid wordt bij wijze van overgangsrechtelijke maatregel vastgelegd dat de erkenning van contractpartners krachtens de Reclasseringsregeling 1986 geldt als erkenning op de voet van de nieuwe regeling; een nieuwe erkenning is derhalve niet nodig. Op deze wijze wordt de bestaande situatie bestendig. Het tweede lid bevat het overgangsrecht voor de vaststelling van de subsidie voor het subsidiejaar 1994; die vaststelling zal nog geschieden op de voet van de oude regeling. Uitvoeringstechnische voorschriften voor de overgangsfase kunnen bij ministeriële regeling worden gesteld.

Artikel 39

Het Reglement tenuitvoerlegging terbeschikkingstelling wordt in technische zin aangepast aan de nieuwe regeling.

Artikel 40

Bij ministeriële regeling zullen, onder meer in aanvulling op hoofdstuk 4, regels kunnen worden gesteld over een aantal zeer specifieke onderwerpen. Te denken valt aan zaken als de door de stichting aan te houden reserves, een op te nemen verzekeringsplicht en dergelijke.

De Minister van Justitie,
W. Sorgdrager

INHOUDSOPGAVE

HOOFDSTUK 1	Algemene bepalingen
Artikel 1	(begripsbepalingen)
Artikel 2	(verantwoordelijkheidsverdeling minister-landelijke stichting)
Artikel 3	(procedurebepalingen erkenning)
HOOFDSTUK 2	Degenen die reclasseringswerkzaamheden kunnen verrichten
Artikel 4	(stichting en erkende instellingen)
Artikel 5	(maatschappelijke dienstverlening en vrijwilligers)
Artikel 6	(aanwijzing als reclasseringswerker)
Artikel 7	(toegangsregeling)
HOOFDSTUK 3	De reclasseringswerkzaamheden
Artikel 8	(kerntaken)
Artikel 9	(voorlichtingsrapporten)
Artikel 10	(vroeghulp)
Artikel 11	(melding insluiting in en ontslag uit inrichting)
Artikel 12	(bijzondere voorwaarden)
Artikel 13	(tbs)
Artikel 14	(onbetaalde arbeid)
HOOFDSTUK 4	De subsidiëring van de reclassering
PARAGRAAF 4.1	Algemeen
Artikel 15	(algemeen)
PARAGRAAF 4.2	Subsidieverlening
Artikel 16	(primitieve-begrotingsaanschrijving)
Artikel 17	(indiening voorlopige subsidieaanvraag; primitieve begroting)
Artikel 18	(definitieve-begrotingsaanschrijving)
Artikel 19	(definitieve subsidieaanvraag; definitieve begroting)
Artikel 20	(besluit inzake subsidieverlening = «toezegging»)
Artikel 21	(administratieverplichting)
Artikel 22	(info-verplichtingen)
Artikel 23	(wijziging op verzoek stichting)
Artikel 24	(intrekking of wijziging subsidieverlening)
Artikel 25	(intrekking of wijziging subsidieverlening)
PARAGRAAF 4.3	Subsidievaststelling
Artikel 26	(aanvraag subsidievaststelling)
Artikel 27	(besluit inzake subsidievaststelling)
Artikel 28	(intrekking en wijziging subsidievaststelling)
HOOFDSTUK 5	Klachtenregeling
Artikel 29	(klachtencommissie)
Artikel 30	(indiening klacht)
Artikel 31	(procedure)
Artikel 32	(afdoening)
HOOFDSTUK 6	Toezicht
Artikel 33	(toezichhoudende ambtenaren)
Artikel 34	(bevoegdheden)
Artikel 35	(medewerkingsplicht)
Artikel 36	(gebruik van bevoegdheden)
HOOFDSTUK 7	Overgangs- en slotbepalingen
Artikel 37	(geheimhoudingsplicht)
Artikel 38	(overgangsrecht)
Artikel 39	(wijziging andere regeling)
Artikel 40	(nadere regels)
Artikel 41	(intrekking Reclasseringsregeling 1986)
Artikel 42	(inwerkingtreding)
Artikel 43	(citeertitel)